

De eredienst

door: P. Grobéty

“laten wij onszelf reinigen van alle bevelking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God.”

2 Korinthe 7:1

De eredienst neemt een belangrijk deel van het leven van de gelovige in. Men wordt getroffen, als men het Woord van God leest, hoe groot de plaats is die de eredienst inneemt. Wij vinden dat in zeker opzicht al in de offerande van Abel en in de brandoffers die Noach offerde na de zondvloed. Later geeft de Heer aan Mozes opdracht over de offeranden, die Hij wenste dat Zijn volk Hem zouden brengen. Deze offeranden konden Hem alleen gebracht worden onder zekere voorwaarden waaraan de offeraars moesten voldoen. Eén van deze voorwaarden bestond uit reinheid en heiligheid, betrekkelijk natuurlijk van de offeraar zelf. Om ons Zijn gedachte en eisen goed duidelijk te maken, over de eredienst en de aanbedding, spreekt God tot ons door beelden, in het bijzonder door de tabernakel in de woestijn.

De priesters, een beeld van de aanbidders, moesten een reukwerk van welriekende specerijen op het gouden altaar doen roken. Dat altaar stond in het heilige. De plaats van de eredienst. Zij konden niet ingaan in de tegenwoordigheid van God dan op één voorwaarde: de handen en voeten wassen bij het koperen wasvat, *“opdat zij niet sterven;”* (Ex. 30:20) ¹ Zij moesten met deze wassing beginnen al vóór dat ze tot het altaar naderden om te dienen en om de offerande te laten roken, het vuuroffer voor de Heer. Deze dingen zijn geschreven, zoals we weten, tot onze lering en er blijkt duidelijk uit, dat God daardoor, hier onder andere, de grondslag legt voor de eredienst, met de voorwaarden, die wij moeten vervullen, om Hem onze aanbedding te kunnen brengen.

De beelden, die wij voor ogen hebben stellen twee belangrijke punten voor:

1^e de zuiverheid of reinheid van positie verkregen door middel van de allereerste wassing. Eens voor altijd gebeurd (Ex. 19).

2^e de zuiverheid of praktische heiligheid, die verkregen wordt door de wassing van handen en voeten onophoudelijk herhaald (Ex. 30:17-21).

De aanvankelijke wassing komt overeen met het offer van Christus. Hierdoor is de gelovige gereinigd en een heilige geworden (1 Kor. 3:17). Dat is onze positie! Door de wassing van handen en voeten – een wassing, die iedere dag, misschien zelfs meerdere keren per dag herhaald moet worden – wil God ons duidelijk maken, dat wij niet in het heiligdom kunnen naderen – de zetel van Zijn woning – dan alleen als we de heiligheid in praktijk verwerklijken. *“laten wij onszelf reinigen van alle bevelking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God.”* (2 Kor. 7:1).

Het koperen wasvat stond op de weg naar het heiligdom. Het was onmogelijk er binnen te gaan, zonder het te passeren, en zonder er de handen en de voeten te wassen. Dat bevat voor ons, die zo dikwijls eredienst willen brengen, een les van het hoogste belang.

Naar het voorbeeld van de tabernakel, kan de eredienst alleen in het heiligdom aan God gebracht worden. Daar kan niets onreins of besmet binnenkomen. Wat moeten we dan doen? Want wij falen zo gemakkelijk! Laten wij onszelf reinigen van allen bevelking van het vlees en van de geest. Dat is onze plicht, maar ook ons voorrecht. Een plicht, want de tegenwoordigheid van God eist praktische gerechtigheid. Een voorrecht omdat dit oordeel over ons zelf, de deur van het heiligdom voor ons opent.

Wanneer gaan we in dit heiligdom om daar eredienst te doen? Op zondag zal men antwoorden. Ja, maar alleen op die dag? Wat lezen we in Hebréeën 13:15? *“Laten wij dan door Hem voortdurend een loffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden.”* Deze tekst spreekt vooral over de persoonlijke eredienst, iedere gelovige heeft het voortdurende voorrecht die aan God te mogen brengen. Op de eerste dag van de week brengen we een gemeenschappelijke eredienst. Zowel in het ene als in het andere geval, staat het koperen wasvat op onze weg. Wij kunnen het heiligdom niet ingaan dan op de voorwaarde dat wij onze handen en voeten hebben gewassen. *“Onszelf reinigend van alle bevelking van het vlees en van de geest.”*

¹ Het ging hier niet om de wassing van het begin en om de reiniging door het bloed, die had al plaats gevonden

De mogelijkheid om de eredienst te brengen op zondag hangt af van onze wandel gedurende de week daarvoor. Als er niet een voortdurend zelfoordeel is geweest, dat wil zeggen, de reiniging volgens 2 Korinthe 7:1, hoe zouden we dan kunnen ingaan in de tegenwoordigheid van God? Het voorbeeld van het heiligdom en het koperen wasvat laat ons zien dat het absoluut onmogelijk is. *“Zij zullen dan hun handen en voeten wassen, opdat zij niet sterven.”* (Ex. 30:21) Het feit, dat men aanbidliedlieden zingt en het brood breekt, kan daar niets aan veranderen. Het oordeel over het eigen ik, en de praktische heiligheid is nodig. De tegenwoordigheid van God eist het.

Maar als Christus de afgelopen week het voorwerp van onze genegenheid is geweest. Als wij, om van Hem te genieten, om in Hem te blijven en in Zijn liefde, de heiligheid en het zelfoordeel hebben verwerkelijk. Dan zullen wij de wens hebben Hem onze dankzeggingen te brengen en door Hem God ons offer van lof te brengen. Dat is onze eredienst! En onze eredienst op de eerste

dag van de week zal in overeenstemming zijn met de lof, die wij God gedurende de week hebben gebracht. De eredienst is dus een belangrijk deel van het leven van de gelovige.

x x x

Het oordeel over ons zelf, dat wij uitoefenen om eredienst te kunnen brengen, moet niet gezien worden als een moeilijke zaak. Dat zou, wat men noemt, wettische gezindheid zijn. Christus is de maatstaf. Hoe kostbaarder Hij voor onze harten geworden is, hoe meer wij de behoefte zullen hebben om in heiligheid en zelfoordeel te leven. Meer in Hem te blijven en meer van Zijn Persoon te genieten. Zo zal deze oefening voor ons een kostbare noodzaak worden en wij zullen God danken, dat Hij het koperen wasvat geplaatst heeft op de weg naar het heiligdom

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1943-64](#)

Titel: [Le Culte](#)